

B+

De cerca es como el mapa de un sitio al que no has ido pero querías ir, porque una aguja marca su destino concreto.

mientras yo me pregunto
a qué parte de mí he renunciado

o si habrá algún recuerdo que ya no fluirá más...

Tengo hermanos de sangre a los que no conozco:
¿sabrán reconocerme si se cruzan conmigo?

¿Y qué sentiré yo
al saber que mi sangre circula por sus venas?

Abro y cierro la mano
mientras pienso si eso no es también la poesía:

tomar sin merecer,

ser en el cuerpo de otro.

B+

Da vicino è come la cartina di un posto in cui non sei andato
dove però vorresti andare,
perché una puntina segna la sua destinazione concreta.

Apro e chiudo la mano:
che il sangue circoli fino alla sacca
e li aspetti paziente
fino ad arrivare a te,

mentre io mi chiedo
a quale parte di me ho rinunciato

o se ci sarà qualche ricordo che non fluirà proprio più...

Ho fratelli di sangue che non conosco:
sapranno riconoscermi se mi incontrano?

E cosa sentirò io
sapendo che il mio sangue circola nelle loro vene?

Apro e chiudo la mano
mentre penso se la poesia non è anche questo:

prendere senza meritare,
essere nel corpo di un altro.

B+

Up close, it's like the map of a place you've never been to but would like to go because a pin marks it as a destination.

I ask myself
what part of me am I giving up

or if a part of my memory will no longer flow in me....

I have blood brothers I don't know—
would they recognize me if they saw me?

And what will I feel
knowing my blood runs through their veins too?

I open and fist my hand
thinking if this is not poetry as well:

taking without deserving,

B+

まじまじと眺めてみれば、まだ一度も行ったことはないけれど
いつかは訪れてみたいと思っていた場所の地図みたいなものだ、
ピンが辿り着くべき地点を指し示している。

僕は手のひらを開いたり閉じたりする
血が袋のなかへ注ぎ込み
君のもとへ届くのを
我慢強く待ちながら

いま僕が獻じているのは
自分のどこの部分なのだろう

もう僕の中を流れていない記憶もあるんだろうか……

僕には自分でもしらない血の兄弟がいたってわけだ。
それ違ったなら彼らには僕がわかるだろうか？

彼らの静脈のなかを僕の血が流れているとわかつたら
僕はどんな気持ちがするだろう？

僕は手のひらを開いたり閉じたりする
これって詩と同じじゃないかと考えながら。

それには値しないのに受け取ること

誰かほかの人の体へ入ってゆくこと。

+B

Makrōb zeh nera'a kmo mpeh shel makom
 shmu'olim la'hiyt bo,
 abel hiyt shma' lebker bo,
 ci sicha masnata at miqomo ha'madlik.

Ani p'otah v'magref at y'di:
 yizrom hadem l'sekiyit
 v'imtian shem basbelנות
 ud shivua alid,

Be'ud ani tova
 ul azza hak me'atzmi v'ithra'i

奥 האם זיכרנו מסויים
לא יזרום עוד ...

יש לי אחיהם בדם שאינני מכיר:
 האם יהו אותי אם ייתקלו بي?

ומה ארגיש אני כשאדי
 שדמי זורם בעורקיהם?

אני פותח v'magref at y'di v'tova
 אם הדבר הזה אינו שיירה אף הוא:

לקחת מבלתי להיות ראי.

להיות בתוך גופו של אחר.

Б+

Одблизу наликува како карта на места на кои никогаш не си бил
а би сакал да појдеш,
зашто иглата ја означува определената дестинација.

Ја отворам и затворам дланката:
крвта да протече во кесенцето
и трпеливо чекам
дури до тебе да дојде.

Се прашувам
од кој дел од себеси се откажав
или дали дел од моите сеќавања нема веќе да течат низ мене...

Имам браќа по крв кои не ги познавам -
дали би ме познале ако ме сртнат?

И што би чувствуval
знаејќи дека мојата крв тече низ нивните вени?

Ја отворам и затворам дланката
и мислам дали и ова не е поезија:

да се земе без да се заслужи,
живеејќи во телото на некој друг.

B +

از نزدیک مثل نقشه‌ی مکانیست
که هرگز نرفته‌ای
ولی می‌خواهی بروی
زیرا که یک نقطه آن مقصد را خاص کرده است.

دستم را باز و بسته می‌کنم
که خونم به کیسه جریان یابد
و با حوصله صبر می‌کنم
تا راهش را به تو پیدا کند

از خودم می‌پرسم
کدام بخش وجودم را دارم تسلیم می‌کنم.

کدام خاطره‌ها در من دیگر جاری نخواهند بود
برادرانی خونی دارم که نمی‌شناسم شان
آن‌ها اگر مرا ببینند، بجایم می‌آورند؟
و من؟

چه احساسی مرا فرا خواهد گرفت
اگاه از آن‌که خون من در آن‌ها جریان دارد

دستم را باز می‌کنم، می‌بندم
و فکر می‌کنم که آیا این هم شعر نیست؟

این گرفتن بدون استحقاق
این بودن در بدن دیگری؟

B+

De preto éche coma o mapa dun sitio ao que non fuches
pero quererías ir,
porque unha agulla marca o seu destino concreto.

Abro e pecho a man:
que o sangue circule até a bolsa
e agarde alí, paciente,
até chegar a ti,

mentres eu pregúntome
a que parte de min renunciei

ou se haberá algunha lembranza que xa non ha fluír máis...

Teño irmáns de sangue aos que non coñezo:
saberán recoñecerme se se cruzan comigo?

E que sentirei eu
ao saber que o meu sangue circula polas súas veas?

Abro e pecho a man
mentres penso se iso non é tamén a poesía:

tomar sen merecer,

ser no corpo doutro.